

Η κακοῦργος! . . . Πολλαῖς φοραῖς τὴν ἐσκόπευσα μὲ τὸ ὄπλον μου· πολλὰς φοραῖς ὁ κόμης μὲ ἐμπόδισε νὰ τῆς φιλοδωρήσω μίαν σφαῖραν, φωνάζων: «Ὁχι Σπέρβερ, ὄχι αἷμα!». Ὁ δυστυχὴς! Εὐσπλαχνίζεται τὴν δολοφόνον του! . . . διότι αὐτὴ τὸν δολοφονεῖ, Φρίτζ . . . Γίνεται ὁ δυστυχὴς ἀγνώριστος . . . μόνον πετσοὶ καὶ κόκκαλα! . . .

Ὁ καλὸς μου φίλος Γεδεὼν ἦτο τόσο προκατελιγμένος κατὰ τῆς γριᾶς, ὥστε δύσκολον μοὶ ἀπέβαινε νὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὸν κοινὸν νοῦν. «Ἄλλως τε, τίς τολμᾷ νὰ ὑποδείξῃ τὰ ὄρια τοῦ δυνατοῦ; μήπως δὲν βλέπομεν καθ' ἐκάστην εὐρυνόμενον τὸ πεδίου τῆς πραγματικότητος; Εἶνε δὲ τόσο ἐύκολον ν' ἀποκαλῇ τις κοινὸν τοῦτ' τὴν γενικὴν ἀμάθειαν! Ἡρκεσθῇ, λοιπόν, νὰ παρακαλέσω τὸν Σπέρβερ, ὅπως μετριάσῃ τὴν ὀργὴν του, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ πυροβολήσῃ κατὰ τῆς Πανώλους.

— Μπα! εἶπε; τί ἄλλο ἡμπορῶ νὰ πάθω παρὰ νὰ κρεμασθῶ;

— Καὶ δὲν εἶνε τοῦτο φεβερὸν δι' ἑνα τίμιον ἄνθρωπον;

— Μπα! εἶνε θάνατος ὡς καθε ἄλλος. Πεθαίνει κανεὶς πνιγμένος, ἰδοὺ τὸ πᾶν, ἀπεκρίθη ὁ Σπέρβερ. Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐλάμβανε κανεὶς κτύπημα μὲ σφυρίον εἰς τὴν κεφαλὴν, καθὼς εἰς τὴν ἀποπληξίαν, ἢ νὰ χάσῃ κανεὶς τὸν ὕπνον, ἢ τὴν ὄρεξιν, ὡς εἰς τὰς ἄλλας ἀσθενείας.

— Πτωχέ μου Γεδεὼν· καίτοι γέρων, ὁμιλεῖς παραφρόνως.

— Γέρων καί . . . δὲν λέγω τὸ ἐναντίον . . . ἀλλὰ αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα μου. Τὸ ὄπλον μου εἶνε πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τῆς στρίγγλας . . . Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνανεώνω τὴν πυρίτιδα τοῦ ὄπλου μου, καί, ἐὰν παρουσιασθῇ ἡ κατὰλληλος περίστασις . . .

Συνεπλήρωσε δὲ τὴν ἰδέαν του δι' ἐκφραστικῆς χειρονομίας.

— Καὶ θὰ ἔχῃς ἄδικον, Σπέρβερ, θὰ ἔχῃς ἄδικον. Εἶμαι τῆς γνώμης τοῦ κυρίου κόμητος. «Ὁχι αἷμα. Διὰ τῆς ποιότητος εἶπεν: «Ὅλον τοῦ Ὁκεανοῦ τὸ ὕδωρ δὲν ἐπαρκεῖ νὰ πλύνῃ μίαν καὶ μόνον σταγόνα ἀνθρωπίνου αἵματος». Ἀναλογίσου τοῦτο, φίλε μου, καὶ ἐκκένωσε τὸ ὄπλον σου κατὰ τοῦ πρώτου κάπρου, ὃν θὰ συναντήσῃς.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐφάνησαν ἐπιδράσαντες ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ γηραιοῦ κυνηγοῦ· ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινε σύννους.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει. Ὡς δὲ σχεδὸν πάντοτε συμβαίνει, μετὰ καθαρὰν καὶ ψυχρὰν χειμῶνος ἡμέραν, ἡ χιών ἤρχισε πάλιν νὰ πίπτῃ. Πυκναὶ στιβάδες χιόνος διελύοντο ἐπὶ τῆς χαίτης τῶν ἵππων μας, οἵτινες ἔχρεμέτιζον συνεχῶς ταχύνοντες τὸ βῆμα, συναισθανόμενοι ἀναμφιβόλως τὴν πλησίαν τοῦ σταύλου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Σπέρβερ ἔρριπτεν ἀνήσυχα βλέμματα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐγὼ δὲ αὐτὸς, δὲν ἤμουν ἀπηλλαγμένος ἀορίστου τινὸς ἀνησυχίας, ἀναλογιζόμενος τὴν παράδοξον περιγραφὴν, ἣν

ὁ ἐπιμελητὴς τῶν κυνῶν μοὶ εἶχε κάμει, τῆς ἀσθενείας τοῦ κυρίου του. Ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς συμφωνεῖ μετὰ τῆς περιστοιχιζούσης αὐτὸν φύσεως· οὐδὲν δὲ γνωρίζω τόσο μελαγχολικὸν ὅσον δάσος καλυπτόμενον ὑπὸ τῆς χιόνος, καὶ οὕτινος τὰ δένδρα ἀπολιθωμένα σχεδόν, σείονται ὑπὸ τῶν παγερῶν ἀνέμων.

Ὅσῳ ἐπροχωροῦμεν τόσο σπανιώτεροι ἐγένοντο αἱ δρυὲς· σημῦδα τις, ὑψηλὴ καὶ λευκὴ ὡς μαρμαρίνη τις στήλη, ἐφαίνετο κατὰ διαστήματα, ἐξέχουσα ἐν μέσῳ τοῦ βαθέος πρασίνου τῶν χόρτων· ὅτε αἴφνης, ἐξεληόντες τοῦ δάσους, εὐρέθημεν πρὸ τοῦ ἀρχαίου φρουρίου, οὕτινος ἡ ὑψηλὴ καὶ μέλαινα πρόσοψις ἐφωτίζετο.

Ὁ Σπέρβερ ἔστη πρὸ θύρας ἐσκαμμένης μεταξὺ δύο πύργων καὶ διὰ σιδηρῶν κιγκλίδων φρουρουμένης.

— Ἐφθάσαμεν! εἶπε, κλίνων ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του.

Ἐδράξατο δὲ σχοινίου, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποίου ἐκρέματο ἐλάφου ποῦς, καὶ ἀμέσως ἠκούσθη εἰς ἀπόστασιν ὁ εὐκρινὴς ἦχος κώδωνος.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ φανὸς τις ἐφάνη ὑπὸ τὸν θόλον, ὡσεὶ ἀστὴρ ἐν τῷ σκότει, δεικνύων ἡμῖν, ἐν τῇ ἀμυδρᾷ λάμπει του, ἀνθρωπίσκον κυρτὸν κιτρινοπώγωννα, εὐρεῖς δὲ ἔχοντα τοὺς ὤμους, καὶ διὰ πυκνῆς σιούρας κεκαλυμμένον.

Θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἐκείνου ὡς φάντασμα διερχόμενον.

Ἐπροχώρησεν ἡσυχῶς καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τὸ πλατὺ πρόσωπόν του, ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ προσπαθῶν νὰ διαβλέπῃ διὰ τοῦ σκότους.

— Σὺ εἶσαι, Σπέρβερ; ἠρώτησε διὰ βραγχυνῶδους φωνῆς.

— Θὰ ἀνοίξῃς τέλος πάντων, Κνασβούρστ; ἀνέκραξεν ὁ συνοδοιπόρος μου. Δὲν αἰσθάνεσαι, ὅτι κάμνει πολὺ κρύο;

— Ἀ! σὲ ἀναγνωρίζω, εἶπεν ὁ κυρτός. Ναί, καί, σὺ εἶσαι . . . ὅταν ὁμιλῇς φαίνεται, ὅτι θέλεις νὰ μὲ καταπίῃς ζωντανόν!

Ἡ θύρα ἠνεώχθη, ὁ δὲ ἀνθρωπίσκος ὑψώνων πρὸς με τὸν φανόν του μετὰ παραδόξων τοῦ στόματος μορφασμῶν, μ' ἐχαιρέτισε δι' ἐνός: Καλῶς ὄριστες, ἰατρέ! ὑπερ ἐφαίνετο σημαίνον:

— Ἰδοὺ ἰατρός, δοτις θ' ἀναχωρήσῃ ἀπρακτος ὡς καὶ οἱ ἄλλοι.

Εἵτα ἐκλείσεν ἡσυχῶς τὰς κιγκλίδας, ἐνῶ ἡμεῖς ἀφιππεύομεν, καὶ ἦλθε νὰ παραλάβῃ τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων μας.

Β'

Ἀκολουθῶν τὸν Σπέρβερ, ἀνερχόμενον τὴν κλίμακα ταχεῖ βήματι, ἠδυνήθη νὰ πεισθῶ ὅτι τὸ φρούριον τοῦ Νιδέκ ἦτο ἀντάξιον τῆς φήμης του.

Ἦτο ἐσκαμμένον ἐν τῷ βράχῳ, φρούριον ἐνέδρας, ὡς ἐλέγετο τὸ πάλαι. Οἱ θόλοι του, ὑψηλοὶ καὶ βαθεῖς, ἀπέδιδον μακρόθεν τὸν κρότον τῶν βημάτων μας· ὁ δὲ ἐξωτερικὸς ἀήρ, εἰσερχόμενος διὰ τῶν

θυρίδων, ἐκίνει τὴν φλόγα τῶν δαδῶν, τῶν τῆδε κακέισε ἐμπεπηγμένων εἰς κρίκους ἐν τῷ τοίχῳ.

Ὁ Σπέρβερ ἐγνώριζε πάντας τοὺς ἐλιγμούς τοῦ εὐρέος ἐκείνου κτιρίου· ἐτρέπετο δὲ ἀδιστακτικῶς ὅτε μὲν πρὸς τὰ δεξιά, ὅτε δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἐγὼ τὸν ἠκολούθουν ἀσθμαίνων. Φθάσας τέλος ἐπὶ εὐρέος τινὸς κλιμακοπέδου ἔστη καὶ μοὶ εἶπεν:

— Θὰ σὲ ἀφίσω δι' ὀλίγας στιγμὰς ἐδῶ, διὰ νὰ ὑπάγῳ νὰ εἶπω τὸν ἐρχομόν σου εἰς τὴν κόμησάν 'Οδηλίαν.

— Ὅπως θέλεις.

— Θὰ εὕρῃς τὸν φροντιστὴν μας, τὸν Τωβίαν 'Οφενλόχ, ἀρχαῖον στρατιώτην τοῦ τάγματος τοῦ Νιδέκ· ἔλαβε μέρος, κατὰ τὴν νεότητά του, εἰς τὴν γαλλικὴν ἐκστρατείαν ὑπὸ τὸν κόμητα.

— Καλὰ.

— Θὰ ἴδῃς καὶ τὴν σύζυγόν του, γαλλίδα, τὴν Μαρίαν Λαγούτ, ἡ ὁποία καυχᾶται ὅτι κατὰγεται ἀπὸ εὐπατρίδας.

— Διατί; πιθανὸν νὰ εἶνε ἀληθές;

— Ναί, ἀλλά, μεταξὺ μας, ἦτον ἄλλοτε οἰνοπῶλις τοῦ μεγάλου στρατοῦ. Μὰς ἔφερε μὲ τὸ ἀμάξι της τὸν Ταβίαν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἓνα ποδάρι ὀλιγώτερον, καὶ ὁ φίλος μας ἀπὸ εὐγνωμοσύνην . . . τὴν ἐπῆρε διὰ σύζυγόν του· ἐννοεῖς; . . .

— Ἀρκεῖ . . . ἀλλὰ ἀνοιξε· ἀπέθανε ἀπὸ τὸ ψῆχος.

Ἦθελον νὰ προχωρήσω· ὁ Σπέρβερ ὅμως πεισματώδης ὡς γνήσιος Γερμανός, ἤθελε παντὶ τρόπῳ νὰ μοὶ ἐξιστορήσῃ τὸν βίον ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων μεθ' ὧν ἔμελλον νὰ σχετισθῶ. Μὲ ἠκολούθησε λοιπόν, κρατῶν με ἐκ τῶν κρασπέδων τοῦ ἐπενδύτου μου.

— Ἐπειτα, θὰ εὕρῃς τὸν Σεβάλτ Κράφτ, τὸν ἀρχικυνηγόν, μελαγχολικὸν νέον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἄλλον ὁμοίον του εἰς τὸ κυνηγετικὸν σάλπισμα, καὶ τὸν Κάρολον Τροῦμπερ, καὶ τὸν Χριστιανὸν Βέκερ, τὸν οἰκονόμον· ὅλους τέλος πάντων τοὺς ἰδίους μας, ἐὰν δὲν κοιμῶνται.

Ἐπεται συνέχεια.

ΑΝΤ. Φ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Διήγημα

[Συνέχεια]

» Δὲν ἔκανα λάθος.

» Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔβγαίνα ἀπὸ τὴν Γρενάδα καὶ ἐρχόμουν γιὰ 'δῶ, εἶδα νᾶρχεται πρὸς τὸ μέρος μου ὁ Γιάννης, ἓνα ἦψηλὸ καὶ ἀνδρεῖο παλληκάρι, τεμπέλης ὅμως, ὅπως εἶνε ὅλοι τοὺς ἐδῶ, ἀλλὰ παιδί μὲ καρδιά, καὶ ὁ ὁποῖος πολλαῖς φοραῖς ἐδοκίμασε νὰ μὲ παρηγορήσῃ ὅσῃν τόσῃ μανιακῇ ἀγάπῃ ποῦ εἶχα γιὰ τὴν Πασιτά.

» Ἦλθε κοντά μου καὶ δίνοντάς μου τὸ χέρι μου λείει:

» — Καρδιά, Πεπέλο.
 » — Τί τρέχει, τοῦ λέω.
 » — Ἡ Πασιτά . . .
 » — Πέθανε; ἐφώναξα.
 » — Ἐφυγε, μ' ἀποκρίθηκε.
 » — Ἐφυγε; ἡ Πασιτά π' ἀγαποῦσα τόσο; . . Ἀδύνατο, Γιάννη! . .
 » — Εἶνε ἀλήθεια.
 » — Καί δὲν εἶπε τίποτε γιὰ 'μέ;
 » — Τίποτε.
 » — Καί μ' ἐπῆραν τὰ δάκρυα.
 » — Γιὰ δέ, κάμε καρδιά, μοῦ λέει ὁ Γιάννης, δὲν ἀφίνει κανεὶς τὸν τόπο ποῦ ἐγεννήθηκε χωρὶς νὰ τὸν 'πεθυμήσῃ' μιὰ 'μέρα θὰ στενοχωρηθῇ ποῦ θὰ εἶνε μακριὰ ἀπὸ 'σένα καὶ θὰ γυρίσῃ πάλι, νὰ ποῦ 'στό λέω!
 » — Ὁ Γιάννης προσπαθοῦσε νὰ μὲ παρηγορήσῃ μὲ αὐτά, ἀλλ' ὅλα, ὡς καὶ τὰ λόγια τοῦ ἀκόμη, μοῦ δώκαν νὰ καταλάβω, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἐπίστευε 'στὴν ἐλπίδα ποῦθελε νὰ δώσῃ 'σέ μένα.
 » — Καί πῶς συνέβηκε; τοῦ λέω τότε, ἀφοῦ ἐκάθισα κοντά του, ἐπειδὴ δὲν εἶχα παιὰ τὸ θάρρος, γυρίζοντας, νὰ ξαναἰδῶ εὐθὺς τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἦταν παιὰ ἡ Πασιτά.
 » — Τὴν ἄλλη 'μέρα ποῦ ἔφυγες, μοῦ λέει ὁ Γιάννης, ἓνας ἄνθρωπος εἶχ' ἔλθει 'στό βουνό.
 » — Ἦταν νέος; ἠρώτησα.
 » — Ἀμ' δέ; ἦταν γέρος, εἶχε μαλλιὰ ψαρά, καὶ μὲ τὸ 'μάτι φαινόταν καλὸς ἄνθρωπος' εἶχε καλὸ ἐξωτερικόν, τέλος πάντων.
 » — Τὸν πρῶτο ποῦ εἶδε ἦταν ἡ Πασιτά καθόταν 'ξέρεis, 'στὴν πόρτα.
 » — Τόσο παραξενεύτηκε βλέποντας μιὰ κόρη τόσον εὐμορφῇ, λυπημένη καὶ ἀδύνατη, ποῦ τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἔβλεπε κάμψωση ὥρα χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι.
 » — Εἶνε κόρη σου αὐτή; λέει κατόπι 'ς τὴν Μανουέλλα.
 » — Μάλιστα, τοῦ λέει αὐτή.
 » — Εἶνε ἄρρωστη, λέει ὁ ξένος.
 » — Καί πῶς τὸ 'ξέρτε;
 » — Εἶμαι γιατρός.
 » — Καί τί θέλετε λοιπὸν νὰ κάμω;
 » — Πρέπει νὰ τὴν περιποιηθῇτε.
 » — Μὲ τί; . . τίποτε δὲν θά'κανα. Αὐτὴ δὲν ἔχει ἀρρώστια συνηθεισμένη.
 » — Τότε λοιπὸν τί 'χει;
 » — Ἡ Μανουέλλα τοῦ διηγήθηκε ὅ,τι ὅλοι μας γνωρίζουμε.
 » — Τὴν ἐξέτασε τότε μὲ περισσότερη προσοχὴ τὴν Πασιτά, ἡ ὁποία τόσο βέβαιη ἦταν πῶς ἡ ἀρρώστια της ἦταν ἀγιάτρευτη ποῦ οὔτε δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς ὅσα ἔλεγε ὁ γιατρός.
 » — Παιδί μου, τῆς λέει ὁ ξένος, εἶνε καὶ ἄλλα μέρη ἀπὸ τὰ 'δικά σας καὶ 'μπορεῖ νὰ εὕρῃ κανεὶς ἐκεῖ ὅ,τι μάτια ζητεῖ ἐδῶ εἰς τὸ βουνό σας.
 » — Εἶνε ἀλήθεια, λέει ἡ Πασιτά καὶ θάποθάνω σέ 'λίγο, γιὰτὶ δὲν 'μπορῶ νὰ ταξιδεύσω. Ἐπειτα μὲ τί καὶ μὲ ποιὸν θέλετε νὰ κάμω τὸ ταξίδι;
 » — Καί ἂν κανεὶς σοῦ ἔλεγε νὰ σέ συνοδεύσῃ;

» — Τί λέτε; εἶπε χαρούμενη ἡ Πασιτά, καὶ ἐσηκώθηκε μὲ ὀρμή, ἐνῶ τὰ 'μάτια της ἀστραφταν ἀπὸ χαρὰ.
 » — Λέω, παιδί μου, ὅτι ἂν κανεὶς 'σὰν καὶ ἐμέ, παραδείγματος χάριν, σοῦ ἔλεγε νὰ φήσῃς αὐτὸν τὸν τόπον, ἴσως δὲν θὰ ἤθελες μὴν τὴν ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν ἔχεις νὰ ταξιδεύσῃς.
 » — Ὡ! καλὲ τί λέτε; ἀμέσως!
 » — Ὡστε ἀφίνεις τὸν τόπον σου χωρὶς νὰ λυπηθῇς;
 » — Χωρὶς νὰ λυπηθῶ βέβαια ὑποφέρω πολὺ ἐδῶ!
 » — Καί σύ, κυρά, λέγει ὁ γέρος 'στὴ Μανουέλλα, θὰ παραδεχόσουν νὰ φήσῃς τὴν κόρη σου νὰ φύγῃ;
 » — Μάλιστα, ἀποκρίνεται αὐτὴ ἄλλὰ ποιοὺς θὰ τὴν ἔπαινε μαζὺ του!
 » — Ἐχεις λάθος, γιὰτὶ φθάνει νὰ θελήσῃς καὶ τὴν παίρνω ἐγὼ μαζὺ μου.
 » — Γιὰ τὴν Πασιτά λέτε;
 » — Γι' αὐτήν, βέβαια.
 » — Καί ποῦ θὰ τὴν πᾶτε;
 » — 'Στὴν Γαλλία.
 » — Καί τί θὰ μοῦ δώσετε γι' αὐτή;
 » — Ὅ,τι θέλεις.
 » — Ἐκατὸ δούρους; 'ρωτᾷ ἡ μάνα μὲ μεγάλη ἐπιθυμία, ἀλλὰ καὶ μὲ φόβο μήπως ζητοῦσε πολλὰ.
 » — Ἐκατὸ δούρους, ἂν σέ συμφέρει.
 » — Ἀ, γελάτε μὲ ἐμένα; ἡ κόρη μου δὲν ἀξίζει τόσο.
 » — Ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ὁ γέρος, βγάζει καὶ τῆς δίνει ἓνα χαρτί τυπωμένο, μὲ γαλλικὰ γράμματα.
 » — Καί τί, αὐτὸ εἶνε ἓκατὸ δούροι; λέει ἡ μάνα, ἀφοῦ τὸ 'στρηψε καὶ τὸ 'ξανάστρηψε εἰκοσι φορὰς 'στὰ χέρια της.
 » — Εἶνε πεντακόσια φράγκα, λέει, ὁ γιατρός, ποῦ εἶνε τὸ ἴδιο μὲ ἓκατὸ δούρους.
 » — Ἐπᾶνω σέ αὐτό, ἐπλησίασαμε κ' ἐμεῖς καὶ ἐβλέπαμε αὐτὴ τὴ σκηνή.
 » — Πάρτε 'πίσω αὐτὸ τὸ χαρτί, εἶπε ἡ Μανουέλλα, ἐγὼ θέλω χρήματα.
 » — Τότε, κυρά, γνωρίζεις τὸν δρόμο τῆς Σιωπῆς 'στὴν Γρενάδα;
 » — Ναί.
 » — Γνωρίζεις ποῦ εἶνε ἡ Τράπεζα τῶν ἀδελφῶν Πουπιλίων.
 » — Ναί, πολὺ καλὰ.
 » — Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὥρας ἔλα ἐκεῖ θὰ σοῦ μετρήσω τοὺς ἓκατό σου δούρους. Φέρε ὅμως καὶ τὴν κόρη σου μαζὶ, γιὰτὶ φεύγω ἀπόψε χωρὶς ἄλλο μόνον θὰ σοῦ γράψω πῶς πηγαίνει ἡ κόρη σου καὶ θὰ παραγγείλω νὰ σοῦ πληρώνουν ἓνα μικρὸ μισθὸ καθὲς χρόνον. Σὲ συμφέρει;
 » — Βέβαια καὶ μὲ συμφέρουν ὅλ' αὐτά' ἀκούς ἐκεῖ; . .
 » — Καί μιὰ 'μέρα θὰ σοῦ φέρω τὴν κόρη σου γιατρεμένη.
 » — Ἀ, 'μπορεῖτε νὰ τὴν βαστάξετε, ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζεται.
 » — Λοιπόν, ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρας, εἰς τὴν Τράπεζαν.
 » — Ὅδὸς Σιωπῆς;
 » — Ναί, ναί, χαῖρε.

» — Χαῖρε, ἀφέντη μου, στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ.
 » — Καὶ ὁ ξένος ἔφυγεν.
 » — Ὅλοι μας τὸν ἐκυττάσαμε μὲ θαυμασμό.
 » — Ἐγὼ ἔτρεξα ἀπὸ 'πίσω, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιάννης.
 » — Κύριε, τοῦ λέω, ὅ,τι εἶπατε προτῆτερα, τὸ εἶπατε ἀλήθεια;
 » — Βέβαια, φίλε μου, μοῦ λέει ἐκεῖνος.
 » — Θὰ πάρετε μαζὶ σας ἀπόψε τὴν Πασιτά;
 » — Ἀπόψε, μάλιστα.
 » — Γιὰ ποῦ;
 » — Κατ' ἀρχὰς 'ς τὸ Παρίσι.
 » — Μένετε 'ς τὸ Παρίσι;
 » — Μάλιστα.
 » — Τότε, κύριε, σὰς παρακαλῶ, γράψετε μοῦ σὲ ποῖο μέρος τῶν Παρισίων καθεσθε.
 » — Ὁ γέρος ἔβγαλε ἓνα χαρτί ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του καὶ μοῦ το 'δωκε.
 » — Μήπως εἶσαι συγγενὴς τῆς Πασιτάς; μοῦ λέει.
 » — Ὁχι. Αὐτὸ τὸ χαρτί εἶνε γιὰ κάποιον, ποῦ δὲν εἶνε ἐδῶ τώρα, καὶ ὁ ὁποῖος θὰ χαρῇ πολὺ ὅταν μάθῃ σὲ πειὶ μέρος θὰ κατοικήσῃ ἡ Πασιτά.
 » — Ἐσένα συλλογίστηκα, φτωχέ μου Πεπέλο! νὰ ποῦ κάθεται ἐκεῖνος.
 » — Καὶ ὁ Γιάννης μοῦ 'δωκε τὸ χαρτί.
 » — Δὲν σ' ἀγαποῦς' ἡ Πασιτά, μοῦ λέει, μόνο νὰ προετοιμασθῇ γιὰ τὸ ταξίδι 'ξέρει' ἔφυγ' ἀπὸ τὸ βουνό, χωρὶς οὔτ' ἓνα δάκρυο, οὔτε τ' ὄνομά σου κἂν νὰ ξεστομίσῃ ἡ σκληρότης.
 » — Ἡ μάνα της ἐγύρισε μόνη, μ' ἓνα δέμα χαρτονομίσματα.
 » — Εἶχε φύγει ἡ Πασιτά, κ' ἡ Μανουέλλα τραγουδοῦσε γιὰ 'σένα.
 » — Καταλαβένετε, κύριε, προσέθετο ὁ Πεπέλος στρεφόμενος πρὸς με, τὸ τί εἶχα μέσα μου, ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ ἔμαθα ἐκεῖνη τὴν εἰδησι. 'Στὴν ἀρχὴ ἠθέλησα νὰ φύγω, ἔπειτα ἔπεσα κατὰ γῆς μὲ 'μάτια δακρυσμένα.
 » — Τώρα παιὰ κλαίω σιγὰ καὶ περῶ τῆς 'μέραις μου μὲ 'μάτια στηλωμένα 'στό δρόμο ποῦ 'πῆρε ἡ Πασιτά.
 » — Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Πεπέλος, ἐξῆγε τοῦ θυλακίου τοῦ χαρτίου, ὅπερ πλειστάκις βεβαίως θὰ εἶχεν ἀναπτύξει ἓνα ἀναγνώστη, καθότι ἦτο ἐφθαρμένον ἐντελὸς κατὰ τὰ ἄκρα.
 » — Νὰ ἡ διεύθυνσίς σου μοῦ λέγει. Ἀνέγνω:
 » — Κ. Βενιαμὶν ἱατρός, ὁδὸς Σοασέλ.
 » — Τὸν γνωρίζετε αὐτὸν τὸν κύριον; μὲ ἔρωτᾷ καὶ πάλιν ὁ ταχυδρόμος.
 » — Ὁχι, φίλε μου.
 » — Λοιπόν, κύριε, θὰ μοῦ κάμετε μία καλοσύνη;
 » — Τί θέλετε νὰ σὰς κάμω, φίλε μου;
 » — Πάρτε αὐτὸ τὸ χαρτί καὶ ὅταν φθάσετε 'στό Παρίσι, νὰ πᾶτε νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν κύριον Βενιαμὶν πληροφορίας γιὰ τὴν Πασιτά, καὶ νὰ μοῦ γράψετε, ἐπειδὴ, τὸ 'ξέρω, ἐκεῖνη ἀκόμη θὰ μὲ 'θυμᾶται! . .

—Καί ποῦ νὰ διευθύνω τὴν ἐπιστολήν ;

—'Στὸ ὄνομά μου, 'στὴν Τράπεζαν τῶν ἀδελφῶν Πουπουλίων, ὁδὸς Σιωπῆς. Ἐκεῖ πηγαίνω καθ' ἡμέραν γιὰ νὰ μάθω γιὰ τὴν Πασιτὰ· ἐκεῖ κάμνω τὴν προσευχή μου, 'στὸ δωμάτιο ποῦ ἐστάθη, πρὶν ἀφῆσθαι γιὰ πάντα τὴν Γρενάδα.

—Θὰ κάμω ὅπως λέγεις, φίλε μου· μένε ἡσυχος.

—Θὰ γυρίσετε γρήγορα 'στὴν Γαλλία ;

—Πηγαίνω ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς Κορδοῦνην, εἰς Σιβίλλην καὶ εἰς Ἀλγερίαν, κατόπιν θὰ ἐπιστρέψω.

—'Ω ! θὰ εἶνε πολὺ ἀργά, ἐπιθύρουν ὁ Πεπέλος.

—'Οχι, ὅσα πιστεύεις, μένε ἡσυχος, δὲν θὰ σὲ λησμονήσω. Ἐν τούτοις, ἐὰν κατὰ τὸ παρὸν ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, λέγε . . .

—'Οχι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Πεπέλος ἐρυθριῶν ἐπὶ τῇ προτάσει ταύτῃ, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε.

Κατενόησα ἐκ τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς ἀπαντήσεώς του, ὅτι ἡ πρότασίς μου ἦν αὐτόχρομα ἀπερισκεψία. Ἐζήτησα συγγνώμην, οὗτος δὲ λαθὼν τὰς χεῖράς μου ἡσπάζετο αὐτὰς κλαίων.

Τέλος ἀπεμακρύνθη, καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ τὸν ἔβλεπον μὲ τὸν πῆλον εἰς τὴν χεῖρα νὰ μοὶ κάμνῃ σημεῖα ἀποχαριτισμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἡ διήγησίς του μὲ συνεκίνησε καὶ ἀπεφάσισα ὅταν ἤθελον ἐπανέλθει εἰς Παρισίους, νὰ σπεύσω ἀμέσως εἰς τὴν ὁδὸν Σοασέλ, ὅπως ἴδω τὴν Πασιτὰν καὶ τὸν κύριον αὐτὸν Βενιαμίν.

Μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησα τὸ ταξείδιόν μου. Ἀλλὰ συμβεβηκότα διεδέχθησαν ἐκεῖνα· εἶδον τὴν Κορδοῦνην μὲ τὸ τζαμίον της, τὴν Σιβίλλην μὲ τοὺς πατίους της, τὰ Γάδεια μὲ τοὺς ἐξώστους των.

Ἐπεσκέφθην τὴν Ἀλγερίαν, τὴν Τύνιδα καὶ τὴν Κωνσταντίαν.

Τρεῖς μῆνες παρήλθον καὶ δὲν εἶχον ἐπανέλθει εἰς Παρισίους· ὁμολογῶ δὲ ὅτι εἶχον ἐντελῶς λησμονήσει τὴν ἐντολήν δι' ἧς ἤμην ἐπιφορτισμένος, ὅτε ἀνεῦρον ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ μου τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ κυρίου Βενιαμίν.

—Δυστυχῆ Πεπέλο ! πόσον θ' ἀνησυχῆ, εἶπον καθ' ἑαυτὸν· ἐνόμιζον δὲ ὅτι, σκεπτόμενος περὶ τοῦ ταχυδρόμου, ἔβλεπον αὐτὸν εἰσέτι ἐν μέσῳ τῶν ἁλῶν κινουντα τὸν πῆλον του καὶ λέγοντα διὰ τελευταίαν φωνήν :

— Μὴ λησμονεῖτε τὴν ὑπόσχεσίν σας.

Μετέβην ἀμέσως κατὰ τὴν διευθύνσιν τοῦ ἐπισκεπτηρίου.

— Ὁ κύριος Βενιαμίν ; λέγω τῷ θυρωρῷ.

— Δεύτερον πᾶτωμα, μοὶ ἀπαντᾷ ἐκείνος.

Ἀνῆλθον, ἔκρουσα καὶ μὲ εἰσήγαγον εἰς εὐρεῖαν αἴθουσαν.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐφάνη ὁ κύριος Βενιαμίν.

Ἦν ὡς ἐφ' ἑκταζόμενον αὐτόν, κατόπιν

τῆς περιγραφῆς τοῦ Πεπέλου· ἐν τῷ προσώπῳ του ἀπεικονίζετο ἡ εὐπραγία.

— Συγχωρήσατέ με, κύριε, διὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου αὐτὴν, διότι οὔτε γνωστὸς σας εἰμαι, οὔτε ἀσθενής· θὰ σᾶς ζητήσω μόνον μίαν χάριν.

Ὁ κύριος Βενιαμίν, μοὶ προσέφερεν ἑδραν, ἐκάθησε πλησίον μου, καὶ μοὶ εἶπεν·

— Ὁμιλήσατε, κύριε, εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω ;

— Ἰατρέ, ἀνέκραξα μετ' οἰκειότητος— ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ μείλιχίου τῆς φωνῆς τοῦ γέροντος— μετέβητε ποτὲ εἰς Ἰσπανίαν ;

— Μάλιστα.

— Πλησίον τῆς Γρενάδας εἶδατε νεάνιδα, ὀνομαζομένην Πασιτὰν καὶ τὴν ἐπῆρατε μαζὺ σας, δὲν εἶνε ἀληθής ;

— Ἀληθής.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί ἀπέγεινεν ἡ νέα αὐτή ;

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ γέρον ἐφάνη λίαν δυσανασχέτων, ὥστε ἐπανέλαθον πᾶρυντα :

— Σᾶς ἐρωτῶ, ἰατρέ, ἀπλῶς, διότι κατὰ τύχην ἀνεμίχθη καὶ ἐγὼ εἰς τὸν βίον τῆς Πασιτᾶς.

Καὶ ἀνεκοίνωσα τῷ κυρίῳ Βενιαμίν ὅ, τι πρὸ ὀλίγου ἀνεγνώσατε.

— Ὁ δυστυχὴς Πεπέλος ! Ἡ Πασιτὰ ποτὲ δὲν μοὶ ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ, ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός, ἂν μοὶ ὠμιλοῦσε δι' αὐτόν, ἀμέσως θὰ τῷ ἔπεμπον εἰδήσεις. Ἀφοῦ ὅμως σεῖς ἐπεφορτίσθητε διὰ τοῦτο, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν θλιβεράν αὐτὴν ἱστορίαν· σᾶς συμβουλεύω ὅμως νὰ τὴν ἀποκρύψετε εἰ δυνατόν ἀπὸ τὸν Πεπέλον.

— Τί ἀπέγεινε λοιπὸν ἡ Πασιτὰ ;

— Μετ' ὀλίγον θὰ τὸ μάθετε· ἀλλ' ἐὰν εὐαρεστῆσθε, θὰ ἀρχίσω τὴν διήγησίν μου, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀφῆκα τὴν Γρενάδαν· ἂν δὲ μὲ ἰδῆτε συγκεκριμένον κατὰ τὴν διήγησίν μου, μὴ ἐκπλαγῆτε ποσῶς, κύριε.

— Γνωρίζετε, ἐπανέλαθεν ὁ κύριος Βενιαμίν, ὅτι ὠδήγησα τὴν Πασιτὰν εἰς τὴν πόλιν, τῇ ἡγόρασα φορέματα, διότι, ὡς ἐννοεῖτε εὐκόλως, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῶν ρυπαρῶν φορεμάτων, τὰ ὅποια ἐφόρει, εἶχεν, αὐτὰ δὲ κατῴρωσαν νὰ τὴν διασκεδάσουν ὀλίγον· ἡ φιλαρέσκειά της ἀπεδίωξεν ὀλίγον τὴν φονεύουσαν αὐτὴν μελαγχολίαν, ἥτις τὴν εἶχε καταλάβει, ἥλπιζα δὲ ὅτι εἰς Παρισίους θὰ τὴν ἐθεράπευον ἐντελῶς.

» Ἐρθίσκαμεν.

» Τὸ πᾶν δι' αὐτὴν ἦτο νέον. Τὰ παρσινὰ ἦθον, διαφέροντα πολὺ τῶν ἐθίμων τῆς πατρίδος της, καὶ ὁ ἀνετος βίος, ἤρκεσαν ὅπως τὴν ἀπασχολήσωσιν. Ἐπεσκέπτετο τὰ ἐργαστήρια, τὰ καταστήματα, τὰ θέατρα.

» Ἐπὶ τέλους, ὅ, τι ἐπεθύμει τῇ παρεχωρεῖτο.

» Περιέπιπεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν· μὲ ὠνόμαζε πατέρα της καὶ τὴν ἡγάπων ὡς τὴν κόρην μου, ἡ ὁποία ἀπέθανε. Τὴν παρουσίασα παντοῦ, καὶ τὴν ὑπεδέχθησαν κατ' ἀρχὰς μετὰ περιεργείας, ὅ-

στερον ὅμως μετ' εὐχαριστήσεως. Τὴν ἐθαύμαζον, διότι ἦτο ὠραία, ἡ δὲ Ἰσπανική της ἐνδυμασία, τῆς ὁποίας δὲν ἤθελε νὰ χωρισθῇ, προσέθετε εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της χαρακτηρισθῆρα ὅλους ἰδιον.

» Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἐμάνθανε τὴν γλῶσσάν μας, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ὠμίλει καθαρώτερον τῆς ἰδικῆς της.

» Καὶ ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κατελάμβανον ρεμβάζουσιν.

» — Τί ἔχεις, Πασιτὰ ; τῇ ἔλεγον, δὲν εἶσαι ἐδῶ εὐτυχής ;

» — Ναί, πάτερ μου, μοὶ ἀπῆντα, ἀλλὰ μοῦ λείπει ἀκόμη κἄτι τι.

» — Τί ;

» — Τὸ τέλος τῆς μελωδίας, τὴν ὁποίαν τόσας φορὰς σᾶς ἔψαλλα.

» — Πάντοτε λοιπὸν τὴν μελωδίαν αὐτὴν σκέπτεσαι ;

» — Πάντοτε· τὴν νύκτα, ὅταν μένω μόνη, ὡς εἰς τὰ βουνὰ τῆς Γρενάδας, παντοῦ μὲ καταδιώκει ἡ μελωδία αὐτή· πόσον ὑποφέρω, διότι δὲν δύναμαι νὰ τὴν τελειώσω, δὲν δύνασθε νὰ μαντεύσετε οὔτε νὰ ἐννοήσετε.

» Ἐπετα τὸ τέλος.

N. K. Σ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ **Α. ΚΑΛΛΙΔΩΚΗ** ὑφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς.

Εἰς τόμος εἰς σχῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραμῶν 8.

Πωλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀριθ. 9 γραφείῳ τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*.

Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρ. 8,50 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΙΑ

ΥΠΟ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΠΟΝΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ Κ. Τ. Α.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἰσιωδῶς ἐπηξημέρη καὶ συντεταγμένῃ κατὰ τὰ νεώτερα συστήματα

Σύγγραμμα ἀναγκαῖότατον εἰς τοὺς ἀμπελουργοὺς καὶ τοὺς οἰνοποιούς τῆς Ἀνατολῆς

Πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 4.

ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 4,30 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶν 4. Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.